

סיגל בן־יאיר

שני שירי משרד

כפוי־עבודה

אני כפוי־עבודה, לא מחלקת מהדקים
 וספות, הבקר אני מכליבה את שערי להיות מזכירת
 גבורת על, צוארון מעמלן, אני כפוי־עבודה
 מרויחה דקה ודקה ודקה על חשבון משלם
 החשבון, לוחשת בין עטים ונעצים, מהנהנת ראש
 מחיכת חנפה בשביל תוספת התיעלות, תוספת
 חק שלושים ואחד שקלים ושבע אגורות מענק פרישה
 נצול הצהרה, מעלי מנהל ומעליו מנהלן ומעליו אוכל
 לחשב זאת רק בפורמט אקסל לתיק נכויים מס' תשע אחת
 אפס אפס שתים שש שלוש, אני סוללת את דרכי למשרד
 מהדר בקומה עשרים ושלוש ופקידה וקרן השתלמות
 בטוח חיים וריסק ובטוח נזקקים במקרה של מחלה קשה או מות
 0.4 אחוז לועד כדי לקבל תלושי קניה בחגי ישראל, אני עובדת
 חמשים אחוז משרה, שזה בערך אלפים שקל.
 אני לא כותבת שירה כבר שנה. אין לי זמן.
 סליחה.

מזכירה

אני מזכירה דו־שלחנית, מעולם לא ראיתם
 מזכירה דו־שלחנית כמוני, א־רגלית. או באנגלית
 לגלס. דגם 803 מק"ט 12985. מעולם לא קמתי
 מן המכתבה. הביטו עלי מדלת מס' 1918, קומה
 מינוס שלוש, כלי שלחן וגף־מדף הקפי מדפדפת
 במהירות ממתני ומעלה. אני, אשה־שלחן, יש לי אגן

מְבָרַג, כִּידוֹן וּמְמַנּוּ מְעַבְרוֹת פְּקֻדוֹת סִיבּוּב כִּיפּוּף הַקְּלָד
הַדְּפָס. בְּשָׁנֵי עֶתְקִים בְּבִקְשָׁה, 180 מַעֲלוֹת שֶׁל יַעֲלוֹת
וּמֵאֲחֹרֵי כֶּךָ מִסְפָּרִים, תְּמוּנַת נוֹף נִפְלְאָה. אַגַּם צְלוּל
צָבִי וּשְׁקִיעָה. בְּשַׁעַת חֲמֵשׁ וְעֶשְׂרֵה, בְּחִשְׁכָּה,
אֲנִי מִצְמִיחָה אֶת רִגְלֵי מַחְדָּשׁ פָּרִס לְעוֹבֵד הַמְצֻטֵּיין.
מַעוֹלָם, מַעוֹלָם לֹא רְאִיתֶם אֶת רִגְלֵי הַקְּטָנוֹת, הַמֵּתְאָרְכוֹת
נְטֻרְפוֹת, עִם אוֹר פְּלוֹרוֹסֶצְנֵט רֵאשׁוֹן שֶׁל בִּקְר.